

עא א מיי פ"ג מהל' מעשר שני ה"א סמג לאון קסד:  
עב ב מיי פט"ז מהל' טומאת אוילין ה"א י"א סמג עשין רמו:  
עג ג מיי פ"ב מהל' מעשר שני ה"א ח פ"ג ה"א ג סמג עשין קלו:  
עד ד ה מיי ס"ב מהל' ח סמג סס:  
עה ו מיי ס"ב מהל' ו סמג סס ה"א:

ליקוטי רש"י

לא בערתי ממנו בטמא וכו'. והכי פירושו מכלל שנאמר בירדו מעשר לא יערכו ממנו בטמא דמשמע בין שאני טמא כו' הוא ממדו של געו צאש ולא הדליק בו את הנר וכל שכן גטור דלא ניתן ללא לאכילה ושמה וסיה וממילא שמעין מדלא הולך להטות על הטור שטע מינה הכי קאמר אפילו בשעת הטומאה שלא יכולתי לאוכלו לא נתתי להדלקה אלמא אינו נאכל בטומאה והיך מוחר על כך איני יודע. לאו מפורש לכך נאמר לא מוחר והשתא פריך הס"ט מקמי דליסליק תבואת הגוף בהדיא כתיבה. ואמאי קמני איני יודע. בשעריך תאכילנו. נפקולי המוקדשין קאי לאחר פדיון שאוכלן ז' ויבמות ע"ג. מנין למעשר שני שנאמר שפודין אותו אפי"ו בירושלים. שאין מעשר טהור נפדה סס דכתיב (דברים יד) כי ירחק ממך [וגו'] ונתת צדקה ולא כשהיה בירושלים [בבא מציעא ג']. אפי"ו בירושלים. לאחר שנגמט וק' על ג' דדרשין (ס"ג ד) כי ירחק ממך המקום וז"ל הכסף צדק. ברחוק מקום אתה פודה וז"ל וכל שקרוב מקום [סנהדרין י"ב]. ואין שאת א"א אכילה. כשלא מוחר לאוכלו כגון זה שניטמא ונתת צדקה [פסחים לו']. ואין שאת א"א אכילה. והכי קאמר קרא כי ירחק ממך המקום או כי לא מוחר לאוכלו ונתת הכסף צדק [סנהדרין י"ב].

תורה אור השלם  
(א) לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי ממנו בטמא ולא נתתי ממנו למת שמשעתי בקול יי אלהי עשיתי ככל אשר ציונתי:  
[דברים כ"ד]  
(ב) נפש אשר תגע בו וטמאה עד הערב ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בגשו במים:  
[ויקרא כ"ב]  
(ג) לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך ותרשדך [ויקרא י"ז] ובבלת בקרך וצאנך וכל נדריך אשר תדר ונדבדך ותרומת ידך:  
[דברים י"ז]  
(ד) בשעריך תאכלנו הפמא והפהור והדו פצבי וקאלי:  
[דברים ט"ו]  
(ה) וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק ממך המקום בנמון ממשאת כלם חמיש ידות ומשתי ומשפרו עמו:  
[בבא ש"ס ג' ד']  
(ו) כי אם לפני יי אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר יי אלהיך בו אתה ובנה ובתך ועבדך וצאנך וכלו אשר בשעריך ושמתך לפני יי אלהיך בכל משלח ידך:  
[דברים י"ח]

יט: אלו הן הלוקין

פרק שלישי

מכות

(א) יצומת דף ע"ג. (ב) פסחים לו: ז"מ גג. (ג) סנהדרין ק"ג. (ד) [מוס'] פ"ג ועי' מוס' ר"ה י"ב. (ה) ד"ה מנה כו'. (ו) [ומחיס ג.]. (ז) [ע"ד]. (ח) דברים י"א. (ט) [ע"ד]. (י) ליתא שם אלא בירושלמי ספ"ק דמע"ש, ערובין לו ע"ב.

הנהגות הב"ח

(א) גמרא וקא אכל ליה מון לחומה: (ב) שם טמא דשראי לך (ג) גבי טהור הסה (ח"מ וי"ג ס"א גבי בכור: (א) שם רב מנינא ורב הושיעיא (וקא מיבעי להו אפיתחא לירושלים מהו פשיטא) ח"מ וי"ג ס"א ורב הושיעיא אפיתחא דירושלים וקא מיבעי להו פשיטא הוא כו': (ד) רש"י ד"ה ה"ג והיכן וכו' צינמות צמער שני מדכתיב: (ה) ד"ה איני יודע כך הוא לשון וכו' היכן מוחר על כך תלמוד לומר וכו' למילתיה אלף וכו' ולא יאכל: (ו) תוס' ד"ה הוא פניס וכו' ולי לא נקט קיאל מודה וכו' כיון שהפירות מן לירושלים והוא נושא אותם לירושלים דהא קרינן לא מוחר: (ז) בא"ר ק"ה דממילאך היינו המשוי דפ"י הקונטרס וכיון שמשאו מבחוץ קרינן ביה כי ירחק ממילואך לגבי משאו מבפנים וגופו מבחוץ וז"ל כ"ל וי"ג ואין להקשות דלמא אה"י דהוא גופיה פשיט ליה דקרינן ביה [כי ירחק ד"ל דא"כ כ"ש צקניא דקרינן ביה כי ירחק ומאי קא מיבעי ליה לרב פפא: (ט) ד"ה מימיו וכו' לאומרי ממתניתין וכו' אלף דאמתנין וזלי משני וכו' ואמתניתין ליכא למפרך מאי למימרא דהא קא מני להו למלקות:

הנהגות וצינונים

(א) רש"י ת"ל (גליק) וכו' בכת"י וביבמות, וברש"י וריב"ן כאן: (ב) צ"ל אצ"ור (גליק) וכו' בכת"י: [ג] צ"ל בי אם לפני כו' (גליק): (ד) רש"י מ"ז: [ה] והוא חתנו של רש"י ז"ל (גליק): [ו] ט"ס (רש"י ומראה כהן): [ז] צ"ל תיבול' (באה"מ, וכו' בכת"י): [ח] צ"ל ממקצתך (באה"מ, וכו' בכת"י): [ט] רש"י מה"ד מע"ש בדרומה ואותה כו' (גליק): [י] צ"ל ואותה שנה היא שנה שראוי (אמרי בנימין ע"ש): [יא] צ"ל לירושלים והדין גזת דהא (מהר"ם, בדפ"י ליתא תיבת "טעם", ועי' הג' הב"ח): [יב] כדפירש הקונטרס כאן במשאו מבחוץ אי"ב קרינן כי ירחק ממילואך כו' רש"א (גליק), הצריך להוסיף ממילואך גבי משאו מבפנים וגופו מבחוץ וצ"ל כו', דהג"ה בדפ"י שלפני המהרש"א כדפירש בקונטרס וכיון שמשאו מבחוץ קרינן כי ירחק ממילואך גבי משאו מבפנים וגופו מבחוץ וצ"ל, ועי' ג"י המהר"ם: [מ] רש"י מני (גליק):

**רישא** במעשר שני טמא וגברא טמא. או או קאמר דנחלא מינייהו לקי: **הוא** בפנים ומשאו מבחוץ מהו אמר ליה כי ירחק ממך המקום מומ' מומ'אך. כך גירסת הקונטרס וי"ג ממוך לתודיה כלומר ממך גופך והרי גופו צפניס וקשה על זה דלס כן אדם שגופו צירושלים ופירות מעשר שני שלו צעירו אי"כ לא יוכל לתלס כיון שגופו צירושלים וזה אינו דעד כאן לא מיבעיא ליה לרב פפא אלף דנקיט קניא ולי לא (ו) קיאל מודה דיכול לפדותס אע"ג דגופו צפניס כיון שהפירות מון לירושלים והוא נותן טעס<sup>פ</sup> דהא קרינן צו לא מוכל שאתו אף צגופו צפניס ושמה איכא למימר דשצקיה לקרא דממך דמשמע מגופך דליהו קא דחיק ומוקמי אנפשיה היכא דלא שייך סס לא מוכל שאתו שאינו מחוסר טעינה כזה שהוא על כתפיו ורב פפא מיבעיא ליה צקניא כך נראה למשי"ח אצל על גירס' דממילואך קשה דממילואך היינו המשוי דפירש הקונטרס (י) גבי משאו מצפניס וגופו מבחוץ וכיון שמשאו מבחוץ<sup>י</sup> קרינן כי ירחק ממילואך וי"ל דממילואך מגלה לנו דהגוף והמשוי צמד והוא ליה צמקת המשוי צפניס:

הניחא למאן דאמר בתר למד אזלינן אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר דם ובשר הדא מילתא היא: קדשי קדשים וכו': תנינא דהא זימנא מעשר שני והקדש שלא נפרו אמר רבי יוסי בר חנינא סיפא במעשר שני טהור וגברא טהור (ה) דקא אכיל חוץ לחומה רישא במעשר שני טמא וגברא טמא וקא אכיל ליה בירושלים ומג"ל דמחייב עליה משום טומאה<sup>ה</sup> דתניא ר"ש אומר<sup>ה</sup> לא בערתי ממנו בטמא<sup>ה</sup> בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא והיכן מוחר על אכילה איני יודע טומאת הגוף בהדיא כתיב<sup>ה</sup> נפש אשר תגע בו וטמאה עד הערב ולא יאכל מן הקדשים וגו' אלא טומאת עצמו מנין דכתיב<sup>ה</sup> לא תוכל לאכול בשעריך ולהלן הוא אומר<sup>ה</sup> בשעריך תאכלנו הטמא והטהור ותניא רבי רבי ישמעאל<sup>ה</sup> אפילו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת ואין הושיעין וקאמר רחמנא היאך טמא (ב) דשרי לך גבי טהור התם הכא לא תיכול ומג"ל דבר פדייה הוא<sup>ה</sup> דאמר ר"א<sup>ה</sup> מנין למעשר שני שנאמר שפודין אותו אפילו בירושלים ת"ל<sup>ה</sup> כי לא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה שנאמר<sup>ה</sup> וישא משאות מאת פניו א"ר ביבי א"ר אסי מנין למעשר שני טהור שפודין אותו אפילו בפסיעה אחת חוץ לחומה שנאמר<sup>ה</sup> כי לא תוכל שאתו האי מבעי ליה לכדרכי אליעזר<sup>ה</sup> א"כ לימא קרא לא תוכל לאוכלו מאי שאתו ואימא כולו להכי הוא דאתא א"כ לימא קרא לא תוכל לימלו מאי שאתו ש"מ תרתי יתיב רב חנינא ורב הושעיא (א) וקא מבעיא להו אפיתחא בירושלים מהו פשיטא הוא בחוץ ומשאו בפנים קלטוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו תנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ממילואך בעי רב פפא הנקיט ליה בקניא מאי תיקו|אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו ומשאו פני החומה מ"ט דאמר קרא<sup>ה</sup> לפני ה' אלהיך תאכלנו (שנה בשנה<sup>ה</sup>) וכתיב<sup>ה</sup> (כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי<sup>ה</sup> רבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה מעשר ראשון בצפונה ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים או מעשר עני והוא בגבולין אכלה

**מיתבי** רבי יוסי אומר כו'. ה"ה דמני לאומרי (ה) מתניתין דאוקי לעיל סיפא צמער שני טהור דאכלי מון לחומה אלף ודאי משני דעייליה ואפקיה אצל הכא קשיא מאי למימרא וצמתי ליכא למפרך דהא קא מהני<sup>ה</sup> ליה למלקיות דלא השמיענו שום חידוש צהס: הא

בפנים קלטוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו תנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ממילואך בעי רב פפא הנקיט ליה בקניא מאי תיקו|אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו ומשאו פני החומה מ"ט דאמר קרא<sup>ה</sup> לפני ה' אלהיך תאכלנו (שנה בשנה<sup>ה</sup>) וכתיב<sup>ה</sup> (כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי<sup>ה</sup> רבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה מעשר ראשון בצפונה ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים או מעשר עני והוא בגבולין אכלה

בפסיעה אחת. אע"ג דכתיב ירחק דמשמע טוצא ת"ל כי לא תוכל שאתו לנושאו ולהציאו לפניס מן החומה דהכחוב לא תלה הדבר צריחוק אלף צנטילה דכל זמן דליכא למיעבד אכתי נטילה והצאה לפניס אפילו פסיעה אחת פודה חומה: מאי שאתו. שמע מינה לכדרב אסי: יתיב רב חנינא ורב הושעיא אפיתחא לירושלים וקא מיבעי להו: מומ' מומ'אך. מכל מילוי שלך ומשא של אדם חשיב מלוואו דלא תימא ממך ממקמתך דכל זמן שרחק ממקמתך<sup>ה</sup> יהא נפדה אלף כי ירחק ממילואך פדה אצל כשאתה צפניס או משאך צפניס לא רחק המקום ממילואך וסוז לא תפדה אלף ואכלת סס: בעי רב פפא. הוא מצפניס ונקיט משאו צקניא ארוך מצחוץ: מדהו. כיון דלאו ממש על כתיפו הוא אץ זה מלוואו והרי הוא כמוטל לארך ונפדה או דלמא כיון דנקיט ליה משאו קרינא ציה תיקו כן נראה צעיני רבי ועיקר: משיראה פני החומה. וחוץ לחומה דממני<sup>ה</sup> היינו דעייליה ואפקיה: דלא קרינא ביה לפני ה' אלהיך. דלא הכניסו לפניס: כהן שעלתה בידו תאנה של מבל ואמר תאנה זו תרומתה בעוקצה. צלז וצבה: מעשר ראשון בצפונה. צלז לפון שלה והוא אחזה כנגד מזרח וכן מעשר שני צרומה: תרומה בעוקצה כו'. דצעי ראשית שיהא שיריה ניכרין<sup>ה</sup> והלכך צעינן סיוס והאי דמתן (דמאי פ"ו מ"ד) שני לוגין שאני עמיד להפריש הרי הן תרומה צמקומן פליג אהא דלא צעי ראשית שיהא שיריה ניכרין: והיא שנת מעשר שני<sup>ה</sup>. ואותה שנה שניה<sup>ה</sup> שראוי לימן צה מעשר שני: והוא בירושלים. כשקרא שמות הללו על אותה תאנה: מעשר עני בגבולין. או שהיא שנת מעשר עני צרומה ולא אמר מעשר שני והוא אפי' צגבולין:

לוקה

הניחא למאן דאמר כו'. פלוגתא היא צלחיהו מקומן<sup>ה</sup>: רישא במעשר שני טמא. וקאכלי ליה צירושלים צלא פדייה: ה"ג והיכן מוחרה על אכילה שלא יאכלנו בטומאה איני יודע ת"ל לא תוכל וגו'. כך היא שניה צסיפרי וכשקצוהו כאן לא הספיקו לגומרה עד דאקשי גמרא טומאת הגוף צהדיא כתיב ציה ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ וגו' ומוקמינן לה צינמות<sup>ה</sup> צמעסר (ד) מדכתיב כי אם רחץ הא רחץ טהור דטבל ועלה אוכל צמעסר: (רבינו גופו טהור ויצאה נשמתו בטהרה לא פירש יותר מכאן ואי"ך צשוין תלמידו ר' יהודה בר' נתן<sup>ה</sup>): (ה) כך הוא לשון הצריחא (כלומר) איני יודע להיכן מוחר לךך תלמוד לומר לא תוכל וגו' והש"ס לא שציק ליה לאסוקי מילתיה אלף קדים ופרץ ומתמה אמאי קאמר איני יודע הא טומאת הגוף צהדיא כתיבא נפש אשר תגע בו כו' לא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ צצרו צמיס ואמרינן צינמות דהאי קרא צמעסר שני קאמר דטבל ועלה אוכל כו': וצ"הן הוא אומר. צצכור צעל מוס (שנפדה<sup>ה</sup>) צשערין תאכלנו ולעיל מיניה כתיב כי יהיה צו מוס: אפי"ו טמא וטהור. דאע"ג דאסור צגיזה ועצדה כדאמרינן (בכורות דף טו.) צכל אות נפשך תוצח ואכלת צצר תוצח ולא גיזה ואכלת ולא לכלצך צצר ולא חלצ אפי' הכי טמא וטהור אוכלין אותו צבקערה אחת דנאכליס צטומאת הגוף וצטומאת עצמן דכיון דטמא אוכל צהן היינו צטומאת הגוף אוכל הטהור וכשהטהור אוכל עמנו לאחר שנגע צו היינו טהור אוכל טומאת עצמו שאכל את הטמא: האי טמא דשראי לך התם. צצכור צעל מוס דכתיב ציה צשערין הכא גבי מעסר לא תוכל<sup>ה</sup> והיינו לא תוכל לאכול צשערין כלומר אי אתה רשאי לאכול מעסר שני צמורת צכור שכתוב צו צשערין דצעל מוס דצכור נאכל צטומאת עצמו וצטומאת הגוף וזה אסור: ומג"ז דבר פדייה הוא. מעסר שני שנטמא דמדקאמר צממני' שלא נפדה מכלל דאי צעי פריק ואפילו צירושלים דאע"ג דמעסר שני טהור אינו נפדה צירושלים דכתיב<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ונתת צדקה ברחוק מקום אתה פודה ולא צקירוצ מקום (קדושין דף ט"ו): ואין שאת א"א אכילה. והכי קאמר קרא כי ירחק ממך שיהא מעסר טהור מון לירושלים או אפילו הוא צירושלים אלף שאי אתה יכול לאוכלו שנטמא ונתת צדקה: אפי"ו

הניחא למאן דאמר בתר למד אזלינן אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר דם ובשר הדא מילתא היא: קדשי קדשים וכו': תנינא דהא זימנא מעשר שני והקדש שלא נפרו אמר רבי יוסי בר חנינא סיפא במעשר שני טהור וגברא טהור (ה) דקא אכיל חוץ לחומה רישא במעשר שני טמא וגברא טמא וקא אכיל ליה בירושלים ומג"ל דמחייב עליה משום טומאה<sup>ה</sup> דתניא ר"ש אומר<sup>ה</sup> לא בערתי ממנו בטמא<sup>ה</sup> בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא והיכן מוחר על אכילה איני יודע טומאת הגוף בהדיא כתיב<sup>ה</sup> נפש אשר תגע בו וטמאה עד הערב ולא יאכל מן הקדשים וגו' אלא טומאת עצמו מנין דכתיב<sup>ה</sup> לא תוכל לאכול בשעריך ולהלן הוא אומר<sup>ה</sup> בשעריך תאכלנו הטמא והטהור ותניא רבי רבי ישמעאל<sup>ה</sup> אפילו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת ואין הושיעין וקאמר רחמנא היאך טמא (ב) דשרי לך גבי טהור התם הכא לא תיכול ומג"ל דבר פדייה הוא<sup>ה</sup> דאמר ר"א<sup>ה</sup> מנין למעשר שני שנאמר שפודין אותו אפילו בירושלים ת"ל<sup>ה</sup> כי לא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה שנאמר<sup>ה</sup> וישא משאות מאת פניו א"ר ביבי א"ר אסי מנין למעשר שני טהור שפודין אותו אפילו בפסיעה אחת חוץ לחומה שנאמר<sup>ה</sup> כי לא תוכל שאתו האי מבעי ליה לכדרכי אליעזר<sup>ה</sup> א"כ לימא קרא לא תוכל לאוכלו מאי שאתו ואימא כולו להכי הוא דאתא א"כ לימא קרא לא תוכל לימלו מאי שאתו ש"מ תרתי יתיב רב חנינא ורב הושעיא (א) וקא מבעיא להו אפיתחא בירושלים מהו פשיטא הוא בחוץ ומשאו בפנים קלטוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו תנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ממילואך בעי רב פפא הנקיט ליה בקניא מאי תיקו|אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו ומשאו פני החומה מ"ט דאמר קרא<sup>ה</sup> לפני ה' אלהיך תאכלנו (שנה בשנה<sup>ה</sup>) וכתיב<sup>ה</sup> (כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי<sup>ה</sup> רבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה מעשר ראשון בצפונה ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים או מעשר עני והוא בגבולין אכלה

בפנים קלטוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו תנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ממילואך בעי רב פפא הנקיט ליה בקניא מאי תיקו|אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו ומשאו פני החומה מ"ט דאמר קרא<sup>ה</sup> לפני ה' אלהיך תאכלנו (שנה בשנה<sup>ה</sup>) וכתיב<sup>ה</sup> (כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי<sup>ה</sup> רבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה מעשר ראשון בצפונה ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים או מעשר עני והוא בגבולין אכלה

בפנים קלטוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו תנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ממילואך בעי רב פפא הנקיט ליה בקניא מאי תיקו|אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו ומשאו פני החומה מ"ט דאמר קרא<sup>ה</sup> לפני ה' אלהיך תאכלנו (שנה בשנה<sup>ה</sup>) וכתיב<sup>ה</sup> (כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי<sup>ה</sup> רבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה מעשר ראשון בצפונה ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים או מעשר עני והוא בגבולין אכלה

בפנים קלטוהו מחיצות הוא בפנים ומשאו בחוץ מהו תנא להו ההוא סבא בדבי רבי שמעון בן יוחי<sup>ה</sup> כי ירחק ממך ממילואך בעי רב פפא הנקיט ליה בקניא מאי תיקו|אמר ר' אסי אמר ר' יוחנן מעשר שני מאימתי חייבין עליו ומשאו פני החומה מ"ט דאמר קרא<sup>ה</sup> לפני ה' אלהיך תאכלנו (שנה בשנה<sup>ה</sup>) וכתיב<sup>ה</sup> (כי) לא תוכל לאכול בשעריך כל היכא דקרינן ביה לפני ה' אלהיך תאכלנו ביה לא תוכל לאכול בשעריך מיתיבי<sup>ה</sup> רבי יוסי אומר כהן שעלתה בידו תאנה של מבל אמר תאנה זו תרומתה בעוקצה מעשר ראשון בצפונה ומעשר שני לדרומה והיא שנת מעשר שני והוא בירושלים או מעשר עני והוא בגבולין אכלה

לוקה

(1) וישא משאות מאת פניו אלהם ותרב משאות (2) כי אם לפני יי אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר יי אלהיך בו אתה ובנה ובתך ועבדך וצאנך וכלו אשר בשעריך ושמתך לפני יי אלהיך בכל משלח ידך: [דברים י"ח]